

Garnisoneringen, bør paalægge de militære skattepligtige Personer en saa betydelig forøget Afgift til disse Kommuner. Og hertil kommer yderligere, som tidligere anført, den Ulighed, der fremkommer ved den store Forskel i Ligningsprocenten i de forskellige Byer, noget, der virker særlig grelt, fordi de paagældende Befalingsmænd ikke, som Tilfældet er for Embeds- og Tjenestemænd i de civile Etater, forflyttes til de paagældende Byer efter Ansøgning, men beordres til Tjeneste ved de respektive Afdelinger, eftersom Befalingsmændenes Uddannelse og Tjenestens Tarv i øvrigt gør det nødvendigt eller dog ønskeligt. Det kan i denne Forbindelse ogsaa anføres, at medens Lønningerne for Hærens og Søværnets Befalingsmænd i alt væsentligt er ens, vil alle Søværnets Befalingsmænd være til Tjeneste i København og saaledes nyde godt af den, forholdsvis lave Skatteprocent, medens Hærens Befalingsmænd maa finde sig i at blive kommanderet til Tjeneste i Aarhus f. Elks., hvor de kommunale Skatter er betydelig højere, uden at det kan siges, at Levevilkaarene i Aarhus er lettere i tilsvarende Forhold. Endelig kan det anføres, at der i hvert Fald for de nye Garnisonsbyers Vedkommende ved de indgaaede Overenskomster om Indkvarteringen er truffet Bestemmelse om, at Befalingsmændene skal være bosiddende i Kommunen, *saa længe Bestemmelsen om en Højsteskat af 2 pCt. er gældende*. Vedtages det foreliggende Lovforslag, vil de Befalingsmænd, der ikke skal have Bolig i de militære Etablissementer i Byen, sikkert i stort Omfang benytte sig af Retten til at tage Bopæl udenfor Byens Grænser.

Vil man gaa til en Forandring i Lønningslovens Bestemmelser vedrørende de militære Personers Skattepligt, saaledes at disse Personer ligestilles i Henseende til Skatteydelse med de øvrige Skatteydere i Kommunen, maa der efter nærværende Mindretals Mening træffes Bestemmelser, hvorved der i nogen Grad bødes paa de Uligheder, der vil fremkomme ved Ophevelse af den nugældende Bestemmelse

om de 2 pCt.s Kommuneskat. Dette kunde muligvis ordnes ved, at der i Lighed med, hvad der delvis gælder i Sverige, efter nærmere bestemte Regler blev ydet et Garnisonstillæg til de i Lønningsloven fastsatte Lønninger. Mindretallet har dog ikke ment at kunne stille noget Ændringsforslag i den her antydede Retning, saa meget mindre som det sikkert vilde være overordentlig ønskeligt samtidig at faa ændret de gældende Regler for Garnisonsbyernes Deltagelse i Udgifterne ved Garnisoneringen. Det vil af de af Udvalget indhentede Oplysninger, der findes trykt som Bilag, ses, at den forøgede Skatteindtægt, der for Garnisonsbyerne vil fremkomme, naar Lovforslaget gennemføres, i flere Tilfælde endog vil mere end dække den Udgift, som de paagældende Byer kontraktlig og i Henhold til Lovgivningen er pligtige at bære.

Da Forsvarsministeren imidlertid saavel under Lovforslagets første Behandling som ved Samraad med Udvalget har givet sin ubetingede Tilslutning til Forslaget, som det foreligger, har Mindretallet anset det for haabløst at rette en Opfordring til Ministeren om at søge samtlige de her omhandlede Forhold overvejet samlet og eventuelt senere fremsætte Forslag til en Ordning, der er mere tilfredsstillende end den nuværende, saavel henset til de paagældende militære Personer som til Statskassen.

Det er en Selvfølge, at Mindretallet ikke kan deltage i Indstillingen til Tinget om at vedtage Forslaget — ej heller med de foreslaaede Ændringer, hvorefter der gennem Overgangsbestemmelser vel i Øjeblikket ikke fremkommer saa store Uligheder eller gives Kommunerne en saa stor forøget Indtægt, men hvorved man dog efter nogle Aars Forløb naar det samme Resultat.